

[Hanne Reintoft.]

problemer i EEC; DDR har jo lige fået besked om, at man kun kan få lov at deltage dér med status som besat land, hvilket selvfølgelig ikke kan lade sig gøre. Da vildledte udenrigsministeren faktisk folketinget.

Det er en fundamental fejl, når regeringen i denne situation gør sin Europapolitik tolt afhængig af den vesttyske regeringspolitik. Man kan spørge, om man slet ikke har lært noget af den tid, der er gået. Man erklærer nu — det gjorde man også under udenrigsdebatten — at Adenauer-Kiesingers politik i Vesttyskland var forkert og skadelig; men da den var i kraft, opfordrede man til at følge den, og når vi andre advarede, hånedes man os for det.

Selv med den større smidighed, som Willy Brandt lægger for dagen, er der vel al mulig grund til, at vi holder os for øje, at de egentlige magtforhold i det vesttyske samfund ikke har ændret sig med regeringsskiftet. Der er også grund til at lægge mærke til, at der trods nye talemåder ikke har vist sig noget håndgribeligt nyt i de vesttyske regeringshandling. Må jeg henlede statsministerens opmærksomhed på, at Vesttysklands militærudgifter på den nuværende regerings budget er sat til 20,3 milliarder mark. Det er 10,3 pct. mere end i Kiesingers tid, og det er jo egentlig ikke et tal, der kan bruges som påskud til at hævde, at Europas sikkerhed nu er i gode hænder hos forbundskansler Brandt og Vesttyskland.

Vi ved også, at det er bevillinger, der kommer i hænderne på et militærapparat, der fortsat beskæftiger Hitlergeneraler og gamle nazister. Der er ikke foretaget nogen tilbundsående udrensning af disse elementer, og vi har ikke forlangt det. Forsvarsministeren i den socialdemokratiske regering har jo også for nylig forsikret Europa og det vesttyske folk om, at de tyske soldatertaditioner vil blive ført videre. En ikke just smigrende udtalelse fra et parti, der dog har erfaringerne fra en Weimarrepublik bag sig.

Der er grund til erindre om, at til disse militarismens og reaktionens traditioner i Tyskland, som vi vel er enige om at Tysklands soldatertaditioner er, hører også, at demokratiske regeringer tilsidesættes, når de virkelige magthavere ikke mener, der er behov for dem. I 1932 skulle der blot en rigsværnskaptajn og en feldwebel til at

afsætte den sidste socialdemokratiske ministerpræsident i Preussen. Ingen kan påstå, at magtforholdene i Vesttyskland er sådan, at de mest reaktionære kredse ikke hurtigt kan tage overhånd igen. Hvis man virkelig ønsker at støtte de progressive kræfter, gør man det ikke ved at erklære sig tilfreds med en ubeslutsomhed og endeløse forhandlingsmanøvrer, der, bortset fra at de selv er mere præget af taktik end af realistisk politik, skal benyttes til at belaste Europas sikkerhed yderligere. Man gør det kun ved at opfordre regeringen i Vesttyskland til at foretage de nødvendige skridt til at anerkende de bestående grænser og bygge en folkeretligt grundfæstet fredsordning på dem og således medvirke til at give europæisk baggrund for, at revanchepolitikken mister al tiltrækningskraft for den vesttyske befolkning.

Når regeringen nu overvejer at udskyde alt arbejde med at forberede en europæisk sikkerhedskonference, indtil den vesttyske regerings manøvreringer engang er afsluttet, så handler man i den modsatte retning. Faktisk letter man de reaktionære kræfter i deres bestrebelse, og man spilder kostbar tid. Statsministeren må vide, at som verdensudviklingen er, er det kostbar tid.

Når tiden skal tages så voldsomt i agt, er det ikke mindst, fordi de kræfter, der i USA arbejder meget febrilsk på at få skærpet konflikterne i hele verden, i den senere tid i høj grad har fået vind i sejlene og er ved at få genskabt forhold, som hører den kolde krigs tid til. Statsministeren har jo selv ført den kolde krigs toner ind i debatten her i folketinget, da statsministeren forleden kom med sin uforgribelige mening om, hvem der kunne tillade sig at tale om demokrati.

Når jeg er så ængstelig, er det selvfølgelig først og fremmest, fordi jeg tænker på videudviklingen af Nixon-Agnewadministrationens Vietnampolitik, der er ved at blive en krigspolitik for hele Indokina. Vi ved alle, at konsekvenserne heraf kan blive følelige for hele verden. Det havde uægtelig været passende, hvis Danmark stadig skal anses for at være et suverænt, demokratisk land, om statsministeren her for et par timer siden på tingets talerstol ikke blot havde udtrykt uro eller beklagelse, men havde formuleret den danske regerings klare protest mod USA's krigsudvidelse og mod